

Ik heb geen keus: als ik wil vinden wat ik zoek, Moet Ik Dit Nu Doen.

Het moet echt nu, morgen is het te laat. Over een paar uur wordt de kamer van Morise leeggehaald en verbouwd.

Het is nacht. Ik zit rechtop in bed, met de lamp aan, natuurlijk. Meestal lees ik, als ik niet kan slapen. Het is fijn om op te gaan in een mooi verhaal, te vergeten dat het buiten eng donker is en je ogen na verloop van tijd door de vermoeidheid vanzelf dicht te laten vallen. Nu kijk ik naar de ingelijste tekening boven het voeteneinde van mijn bed. Morise heeft hem gemaakt, met veel paars voor mijn krullen en hier en daar wat blauw.

Haar haren golven in zachtgele en lichtgroene strepen over het papier. Dromerig kijkt ze voor zich uit, haar hoofd tegen het mijne. Precies zoals we waren. Het zou de voorkant kunnen zijn van een boek over ons, van ons verhaal.

Ik draai mijn hoofd weg en pak mijn telefoon. Ja, het is tijd. Nog één keer luister ik naar haar laatste bericht.

ha lief je bent er niet maar ik moet je wat vertellen dus ik kom
na de training even langs behalve als je mij nu belt dan kom ik
meteen als het kan laat maar even weten doe!

‘Wat wilde ze me vertellen, Brasa?’ Geërgerd zwiept de kat een keer met haar staart. ‘Sorry, poes. Ik moet het weten.’

Ik pak mijn joggingbroek van de vloer. De foto die vorige week ’s ochtends heel vroeg door iemand bij ons in de brievenbus is gestopt, valt uit een van de zakken. Ook daar staan Morise en ik op, samen met Elif en Fem, al zie je hen maar half.

Mijn blik is gericht op iets of iemand achter de fotograaf, waarschijnlijk op de fietsenstalling in de hoop dat ik een glimp van Jappe opvang.

Morise kijkt naar mij. Ze lacht. Haar neus raakt bijna mijn wang, haar ene hand ligt op mijn onderarm, met de andere stopt ze een losgeschoten lok haar achter haar oor.

Ik heb geen idee wie die foto gemaakt, afgedrukt en langsgebracht heeft en geen idee waar we het over hadden met z'n vieren, toen de foto gemaakt werd. Ik weet zoveel niet. Non-stop heb ik mezelf afgevraagd wat er in haar omging toen ze het bericht insprak, nu negen dagen en negen uur geleden. Totdat ik Maxim vanmiddag hoorde praten dacht ik dat ik overal, op alle mogelijke plekken, gezocht had naar het antwoord.

Maar dat had ik niet.

Er is nóg een plek.

Natúúrlijk is die er.

Zo stom dat ik daar vandaag pas aan dacht! Nu moet ik iets gaan doen wat ik helemaal niet durf. Diep in de nacht, in het pikkedonker.

Ik trek mijn hoodie over mijn hoofd en doe tennissokken aan.

Ik stop mijn telefoon in mijn zak bij de foto en ril. Mijn lijf wil dit niet. Mijn lijf wil slapen, maar dit is mijn laatste kans om erachter te komen wat Morise me wilde vertellen.

Ik adem diep in en uit.

Daarna loop ik op mijn tenen naar de overloop. Ik zet mijn rechtervoet op de bovenste tree. De zoldervloer kraakt en knapt als een dunne laag ijs, maar deze trap is een makkie, want er ligt niks in de weg.

Pas op de overloop van de eerste verdieping wordt het riskant.

Een volle wasmand. Rondslingerende schoenen. Speelgoed van Skip. Ik slalom eromheen. Ik weet nog heel goed hoe ik negen nachten geleden zo in paniek was dat ik vergat het licht aan te doen, naar beneden denderde, tegen al die dingen aanstootte en erover struikelde. Nu laat ik het licht bewust uit en sluip ik naar de volgende trap.

Ik weet dat de vijfde trede zal kraken alsof hij het elk moment kan

begeven, maar gelukkig is er links en rechts een trapeleuning. Ik til mezelf een beetje op en zweef over de vijfde trede heen.

Beneden wurm ik mijn voeten in mijn sneakers, pak mijn jas van de kapstok en draai stiltejes de deur van het slot. Een tel later sta ik buiten.

Zo snel mogelijk haal ik mijn fiets onder het afdakje vandaan. Door de kliko's stinkt het daar altijd naar rottend afval.

Terwijl ik de straat uit rijd, kan ik nog steeds niet helemaal geloven dat ik dit doe. Midden in de nacht het huis uit glippen en in mijn eentje op de fiets stappen, ik lijk wel gek. Misschien ben ik dat echt wel geworden, door alles wat er is gebeurd. Vanochtend in de badkamer zei mam dat mensen die een gebroken hart hebben, voelen wat ik nu voel. We stonden samen met Skip te dringen voor de wastafel.

'Zal ik die donkerblauwe blazer aantrekken?' vroeg ze. 'Of een zwarte trui?'

Ik haalde mijn schouders op. Ik was te moe en te nerveus om iets te vinden van haar kledingkeus. Ik had uren geoefend op mijn tekst en nauwelijks geslapen. Het enige positieve op dat moment was dat mijn hals zijn normale kleur weer had. Ik wreef er even overheen en legde mijn handen tegen mijn borst, omdat het daar vanbinnen pijn deed.

Toen begon ze over dat gebroken hart.

'Als je hart breekt, ga je dan dood?' vroeg Skip.

Mam schudde haar hoofd.

'Ik heb geen liefdesverdriet, als je dat soms bedoelt,' bromde ik. 'Integendeel. Ik krijg gewoon geen lucht. Ik ga niet. Ik kan het niet.'

'Liefdesverdriet en rouw lijken veel op elkaar, Olivia. En je kunt meer dan je denkt.'

Ze noemt me alleen Olivia als ze echt tot me wil doordringen. Met levenslessen en zo.

'Probeer maar diep adem te halen.'

'Hoe moet ik ademhalen als dat zo zeer doet?'

Pap kwam de badkamer binnen. Hij had zijn donkergrijze pak aan.

Mam trok haar neus op. ‘Bah, wat ruikt dat muf.’

‘De laatste keer dat ik het aanhad, was toen ik solliciteerde op school.’ Peinzend streek hij over zijn baard, bond een elastiekje om zijn haar en keek me aan. ‘Lieverd, misschien moet je de komende tijd zoveel mogelijk vrolijke dingen gaan doen. Leuke muziek luisteren, afspreken met Elif en Fem, alles wat afleiding geeft is goed.’

Ik wil geen afleiding. Ik wil het tegenovergestelde. Ik wil maar één ding: erachter komen welk geheim Morise met me wilde delen.

Pap stak zijn vinger in de lucht. ‘Hoor je dat, Skip? Volgens mij is dat de auto van tante Shanti en oom Ron. Kom, we gaan naar beneden.’

‘Nee, niet naar tante Sjanti en oom Ron,’ zeurde Skip. ‘Mag ik met jullie mee?’ Pap schudde zijn hoofd, maar Skip gaf niet direct op. ‘Please, please, papa!’ ‘Je kunt niet met ons mee, kerel. Het spijt me. Maar ik beloof je dat ik je zal vertellen hoe het was, als je straks weer thuiskomt.’

‘Ook van de doodskist?’ vroeg Skip, met ingehouden adem.

‘Misschien is het toch niet zo’n goed idee om álles altijd aan de keukentafel te willen bespreken,’ zei ik.

Pap en mam wisselden een blik via de spiegel.

De bel ging en een vrolijke stem klonk door de brievenbus. ‘Skip-pieieieie! Ga je mee? Ik heb Surinaamse broodjes en poffertjes gemaakt voor het ontbijt!’ Gillend van blijdschap vloog Skip de badkamer uit. Hij pakte de trapleuning stevig vast en sprong met twee treden tegelijk de trap af naar beneden.

Half zuchtend, half grinnikend ging pap achter hem aan. ‘Saved by the bell!’

Mam had haar blazer inmiddels aan en smeerde lippenstift op haar lippen, ze maakte een mevrouw van zichzelf. Ondertussen deed ze voor hoe ik moest ademen, zoals alleen zij dat kan. Ogen dicht en dan vier tellen in, diep, dieper, nog dieper, diepst. En dan in vier tellen laaaangzaaaaaam uit. Namasté.

Ik werd er duizelig van. En ik kreeg alleen maar meer zenuwen voor alles wat me de uren daarna te wachten stond.

Ik heb eens een serie op tv gezien waarin een kind omkwam bij een auto-ongeluk. De moeder zat achter het stuur. Zij overleefde het en voelde zich verschrikkelijk schuldig. Ze wilde dat ze de tijd kon terugdraaien. Die wens werd heel mooi verbeeld. Je zag eerst een shot waarin de moeder apathisch voor zich uit zat te staren. Daarna kwamen opeens de scherven van de autoruit in beeld. Ze sprongen van het wegdek af, tegelijkertijd met de knuffelbeer van het kind. De beer vloog terug de auto in, de scherven pasten nog precies in de rubberen sponningen en werden weer een autoruit die terugschoot in de carrosserie die weer op vier wielen kwam te staan, uitdeukte en achteruit begon te rijden met moeder en kind springlevend erin, terug naar het moment waarop het leven nog perfect gewoon was.

Als dat eens in het echt kon.

De afgelopen anderhalve week heb ik overleefd in standje zombie: ik ben elke dag naar school gegaan, ik heb gezoend met Jappe, maar zodra ik thuiskwam, kon ik alleen maar liggen.

Want een auto-ongeluk kan nu eenmaal niet ongedaan worden gemaakt.

De koude nachtlucht prikt in mijn gezicht. Ik fiets in een tempo waaraan iedereen die zich stomtoevallig nu ook buiten waagt direct ziet dat ik doodsbang ben. Rustig, zeg ik tegen mezelf. Doe rustig!

Op het kruispunt kijk ik expres niet naar het wegdek. Vrieskou en hete tranen prikken op mijn bezwete huid en in mijn keel. Een minuut of vijf later race ik de bebouwde kom uit, de polder in, de Stadhouderslaan op. De straat waar Morise woonde.

Achter alle ramen van nummer 5 is het donker. Er staan drie auto's op de oprit. Dat betekent dat iedereen thuis is. Tenzij Marlien en Maxim vanavond met de fiets zijn weggegaan, naar het Grand Café misschien, om deze afschuwelijke dag te beëindigen met een verdovende roes. Ik kijk over mijn schouder om te zien of ze er toevallig net aan komen, aangeschoten maar nog steeds keurig en chic, Marlien met één hand tegen de kraag van haar dure, te dunne jas, zodat de wind er niet onder kan kruipen. Natuurlijk is er niemand te zien, dus ik parkeer mijn fiets tegen een boom en zet mijn voeten één voor één op de smalle strook aarde naast het zwarte grind waarmee de oprit is bedekt. De sluiproute.

Ik weet dat de buitenlamp zal aanspringen zodra ik dichterbij het huis kom en ik weet ook dat niemand daar wakker van zal worden. De buitenlampen springen hier namelijk al aan als er een motje rondfladdert. Vannacht ben ik een motje. Net als thuis ga ik ook hier beter te werk dan de vorige keer. Ik heb immers a) niet gedronken, b) genoeg tijd gehad om te bedenken hoe ik het ga doen en c) ervaring. Maar nu ben ik alleen. En ik weet nu in welke staat het huis verkeert en toen niet. Niet aan denken. Niet aan denken! Op de klike klimmen is de grootste uitdaging. Gelukkig is hij schoongemaakt en dat er een emmer naast staat, helpt ook enorm. Een nanoseconde denk ik dat Morise die voor me heeft klaargezet. Ik keer hem om en voilà, ik heb een krukje. Ik zet mijn handen erop en duw mezelf omhoog.

Ik ga op mijn tenen staan en rek me zo ver mogelijk uit, mijn handen komen net over de rand van de garagemuur bij het platte dak. Ik zet mijn voeten tegen de muur en ploeter steunend en kreunend omhoog.

Op mijn tenen loop ik over het dak van de garage naar het schuine pannendak van de uitgebouwde keuken. Als een krab schuifel ik in de

dakgoot eerst een stukje zijwaarts. Ik moet langs het balkon van Mira, die gelukkig altijd heel diep slaapt of stiekem iets doet met een jongen en daardoor niet oplet wat er verder gebeurt. Ik zet me schrap, want de plek waar ik naartoe wil, is nóg hoger. Ik weet dat ik één ding niet moet doen. *Niet naar beneden kijken.*

Maar ik kan de drang niet weerstaan en doe het toch. Meteen draait mijn maag zich om en kantelt de wereld. Het huis zakt in elkaar. Ik glijd uit, stort neer op de keiharde zwarte vlakke onder me... Nee, nietes. Ik blijf gewoon staan, vanbinnen jammerend als een klein kind. Bang, bang, bang, bangst klim ik verder het dak op, het is bizar dat ik dit doe, levensgevaarlijk en onwerkelijk, net zoals alles de laatste tijd onwerkelijk is. Wat als ik niks vind? Wat als haar ouders en zussen al haar spullen al hebben weggehaald en Morises slaapkamer helemaal leeg is? Wat als het raam van haar kamer dicht is? Dan zit er voor mij niks anders op dan om te keren en terug naar huis te gaan. Met dezelfde vraag. Zonder antwoord. Voor de rest van mijn leven.

Ik tuur naar het schuine raam boven me en zucht van opluchting als ik zie dat het zoals gewoonlijk op een kier staat. Voetje voor voetje klauter ik omhoog, de dakpannen rommelen en grommen wat. Ik wurm mijn hand door het raam naar binnen, tik tegen de handgreep aan de zijkant en houd het met mijn andere hand tegen als het openschiet.

Heel even nog kijk ik ik-weet-niet-hoeveel meter naar beneden. De Stadhouderslaan, in het maanlicht nog net te zien, slingert stil en verlaten tussen de weilanden door die bedekt zijn met nevel. De manege, boerderijen en landerijen, de oude molen en de nieuwbouwwilla's, alles onder me lijkt zwijgend toe te kijken. En wie zwijgt, stemt toe, houd ik mezelf voor. Ik mag dit doen. Het is goed, al zou de familie Kleinleven dit uiteraard helemaal niet goedkeuren. In elk geval Maxim niet. 'Jij hebt hier niks te zoeken, meisje. En daarmee basta.' Ik hoor het hem al zeggen.

Mira zou het misschien nog wel een stunt vinden. Hoeveel keren zij

zelf's nachts stiekem het huis in en uit is geslopen, weet ik niet, maar het is in elk geval niet op twee handen te tellen.

Wie weet is Magali nog wel wakker. Ik zie haar ervoor aan om zelfs na een dag als vandaag 's nachts te gaan studeren. Als ze mij nu hoort, denkt dat ik een inbreker ben en de politie belt, word ik op heterdaad betrapt en gearresteerd. Moet ik dan voor de rechter komen? Hoe verdedig ik mezelf dan? 'Ik zocht alleen maar naar een antwoord, edelachtbare.'

De intense stilte in en rond het huis maakt me verdrietig.

Het sikkeltje van de maan verstopt zich achter een wolk, alsof hij er niet meer tegen kan, alsof hij wil zeggen: als het jou helpt, toe dan maar, ik zal niet kijken. Onmiddellijk wordt het nog donkerder.

Ik trek me weer op, morgen heb ik spierpijn, dat weet ik zeker, en steek mijn hoofd naar binnen. Ik zie de omtrekken van het bureau – gelukkig, dat staat er nog! – zet mijn handen erop en laat me naar binnen zakken. Als een kikker blijf ik op het bureaublad zitten om mijn ogen aan de duisternis te laten wennen. Ook al is het donker hier nog veel enger dan thuis, toch heb ik hier vaak geslapen. Als je met z'n tweeën bent, is een nacht prima te doen.

Ik herken de geuren direct. Een mix van wasmiddel, deo en hockeyzweet. Morises scheenbeschermers slingerden altijd over de vloer. Waar zouden die nu zijn gebleven? Over hockeyballen ga ik in elk geval niet struikelen. Die rollen altijd de hoek in, naast de deur waar de vloer scheef is gezakt.

Ik herken ook moeiteloos alle schaduwen. De donkere vorm tegen de muur is waar ik voor gekomen ben: de vintage architectenkast waar ze haar tekeningen in bewaarde. Morise heeft Maxim vaak geprobeerd uit te leggen dat hij het geen suffe knutselkast mocht noemen. 'Alle echte kunstenaars hebben zo'n kast.' Het hielp niet.

Het enorme blok op de vloer dat ver de slaapkamer in steekt, is haar tweepersoonsbed. De heuvel in de hoek is de stoffen stoel waarin we,

toen we nog bruggers waren, samen vaak in ons geheimenschrift schreven en lazen. Vanaf de tweede paste het niet meer, maar ik mocht van Morise nooit klagen over mijn figuur. Hoeveel tranen kun je laten in anderhalve week? Ik hou niet van huilen. Ze zeggen dat het oplucht. Niks van gemerkt. Ik prop mijn vuist in mijn mond en bijt hard op mijn knokkels.

Ik haat het donker. Ik haat oude huizen. Ik haat stiekem doen. Ik was liever gewoon langsgedaan, morgen overdag of zo. Het zou allemaal duizend keer makkelijker zijn als ik had kunnen aanbellen en vragen of ik even binnen mocht komen. Het zou duizend keer makkelijker zijn als ik met Morises ouders, Magali en Mira, over haar had kunnen praten. Als ik nog één keer aan de grote eettafel had kunnen zitten, misschien nog één keer een cappuccino had kunnen drinken uit een glimmend, zwart kopje en gewoon had kunnen vragen: 'Weet een van jullie soms wat ze me wilde vertellen?' Maar ik weet dat zij het ook niet weten. En ik weet ook dat het Magali en Mira niet uit zou maken als ik zou langskomen, maar Maxim en Marlien... nee. Die zitten niet op mij te wachten.

Op mijn tenen loop ik recht op mijn doel af. De plankenvloer zucht en puft. Zachtjes schuif ik de bovenste twee lades van de architectenkast open. Leeg. Ik knik. Dit wist ik. Maar de rest? La na la trek ik open. Met de zaklamp van mijn telefoon bekijk ik al haar kunstwerken, blader door haar schetsboeken en aai over alle stiften die ze in de onderste lades bewaarde. Mocha en Brasa komen voorbij. Ik zie ook een paar portretten van Fem en Elif, maar het antwoord op mijn vraag vind ik niet. Te hard schuif ik de onderste la dicht. Dit bewijst dat ik echt gek geworden ben. Hoe kom ik erbij om 's nachts in te breken in Morises kamer? Had ik echt verwacht hier zomaar het antwoord te vinden? Keurig op een briefje geschreven zeker, haha!

Ik moet hier weg. En snel ook, want dit is helemaal verkeerd. Dit is verboden. Strafbaar zelfs. Maar ik kan het nog niet. Ik pak Morises reservehockeystick op en zet hem weer neer, ik wrijf over de rugleuning

van de stoel. Overal laat ik mijn vingerafdrukken achter, ik ben een in-sluiper van niks. Ik aai de dingen alsof het schatbewaarders zijn. Haar chique schoudertas van echt leer. Het poefje, waarvan je de bovenkant als een deksel kunt optillen en waar je spulletjes in kunt stoppen. Haar beautycase. Al deze spullen zijn ook echt schatbewaarders. Ze bewaren Morise. En misschien bewaart één ervan ook het antwoord op mijn vraag. Ik kijk in haar kledingkast, pak haar kleren vast, steek mijn neus tussen haar bloezen, mijn handen tussen de opgevouwen lakens, woel zachtjes in haar sokkenla. Maar ik vind niks, noppes, nada.

Heel voorzichtig ga ik op het heerlijke, grote, zachte bed zitten waarin ik samen met haar altijd zo lekker sliep. Ik laat me achterover zakken en meteen is het of ze naast me ligt. Ik kan haar bijna voelen. Ik rol op mijn buik, druk mijn hoofd in het hoofdkussen en snuif zo hard als ik kan haar geur op. Ze is hier nog een beetje. Ja, ze is hier nog!

Ik omhels het hoofdkussen, beeld me in dat zij het is.

Blijf bij me, Morise.

Hou me vast.

Ik laat het kussen los en klauw in het matras. Ik wil Morise nóg meer voelen en ruiken! Met al mijn kracht probeer ik het dikke matras naar me toe te trekken. Dan hoor ik een plof.

Ik schrik. Zou iemand het gehoord hebben?

Ik tel tot honderd. Het blijft stil. Volgens mij slaapt iedereen nog. Ik schijn met mijn zaklamp op de vloer onder het bed. Ik zie het meteen: ons geheimenschrift. Daar hebben we al sinds de brugklas niet meer in geschreven en ik was eerlijk gezegd bijna vergeten dat we het hadden. Maar Morise had het dus al die tijd bewaard onder haar matras! Ik pak het schrift op en blader erdoorheen. Morise schreef er veel meer in dan ik. Onze handschriften waren nog veel boller en de uitroepetekens zijn niet te tellen. We hielden het schrijven in ons geheimenschrift niet heel lang vol. Het grootste deel van het schrift lijkt leeg. Nee, wacht!

Na de middelste pagina met de nietjes zie ik mezelf in het roze. En mezelf in het groen. Mezelf in het paars. Mezelf in het rood. En nog meer mezelf. Zittend, staand, van veraf en in close-up. Alsof ik met mijn neus tegen de spiegel sta, van zo dichtbij zie ik mezelf, vooral mijn ogen, bladzijde na bladzijde. Behalve helemaal achteraan. Op de laatste blaadjes staan alleen woorden. Geen losse woorden, maar ook geen hele verhalen. Het lijken een soort aantekeningen. In het handschrift van Morise van nu, of eigenlijk: van anderhalve week geleden.

Al na een paar regels weet ik precies waar ik was toen zij dit schreef. En met wie.

Pushbericht op mijn telefoon: waarschuwing voor storm aan het begin van de avond. Morten (zou er ooit nog eens een storm komen die 'Storm' wordt genoemd?) wordt opgeschaald naar code rood. Windkracht 10, windstoten tussen 110 en 135 kilometer per uur. Overstromingen van rivieren, stroomuitval en schade door omvallende bomen en rondvliegende dakpannen worden voorspeld.

Bij vorige storm (Lars? Leo? Louis?) kwam alle stront door onze wc's omhoog. Hele boel overstroomde.

Veel verkeershinder, vluchten zijn gecancelled, treinen rijden niet meer, vaarverbod.

Nog geen auto's hier op de oprit, iedereen staat zeker al in de file.

Advies van de overheid: blijf thuis vanavond! Maar welk hockeyelftal moet er natuurlijk toch weer trainen? De B1...

Eigenlijk komt het wel goed uit. Morten wordt mijn stok achter de deur. Mijn Life Changer.

Dit heeft ze geschreven op de avond dat ze... Ja, slechts een paar uur daarvoor. Ik ga met mijn vingers over de duidelijk in haast geschreven letters. Herinneringen flitsen door mijn hoofd, helder en scherp zie ik haar voor me, ik hoor haar stem, ik weet alles nog, zelfs nog van het moment waarop we elkaar voor het eerst zagen.

Op de allereerste schooldag op de middelbare stond ik al om vijf over acht te trillen van de zenuwen bij de kluisjes. Ik was alleen en ik had maar één wens: iemand tegenkomen die met mij zou willen omgaan. Het liefst een meisje, want jongens, nou ja, dat waren jóngens. Het hoefde geen populair meisje te zijn. Ze hoefde niet knap te zijn, of rijk, grappig of superslim. Een gewoon iemand was prima. Ik wilde meer gezelschap dan mijn eigen schaduw, dat was alles.

Ik had mijn haar in een staart en droeg een spijkerbroek, sneakers en een effen wit T-shirtje. Opvallen op de allereerste schooldag in de brugklas leek me een heel slecht idee. Ik moest bij zoveel mogelijk mensen in de smaak zien te vallen, des te groter was de kans dat dat ene normale, aardige meisje dat ik zocht ertussen zou zitten. Toen Morise een paar minuten later de hal in kwam, was het er inmiddels veel voller geworden en hoewel de meesten druk met elkaar in gesprek waren over de zomervakantie, het nieuwe schoolrooster, de klas en dat soort dingen, was ik niet de enige die haar direct zag. Alle hoofden draaiden zich naar haar om.

Haar haren hingen los over haar schouders. Ze droeg een roze jurkje met paarse bloemetjes, haar benen waren zongebruind en gespierd.

Ze kende blijkbaar al veel mensen, want ze stak voortdurend haar hand op, lachte en riep 'hoi!' terwijl ze langs de kluisjes liep. Met haar ogen scande ze de nummers.

Voor mijn neus stond ze stil.

'Hoi, ik ben Morise. Is dit jouw kluisje? Dan zijn we burens! Zit jij soms ook in G1d?'

Ik duwde mijn mondhoeken omhoog in een glimlach. 'Ja.'

'Ben je ook alleen?'

Hoezo 'ook', dacht ik.